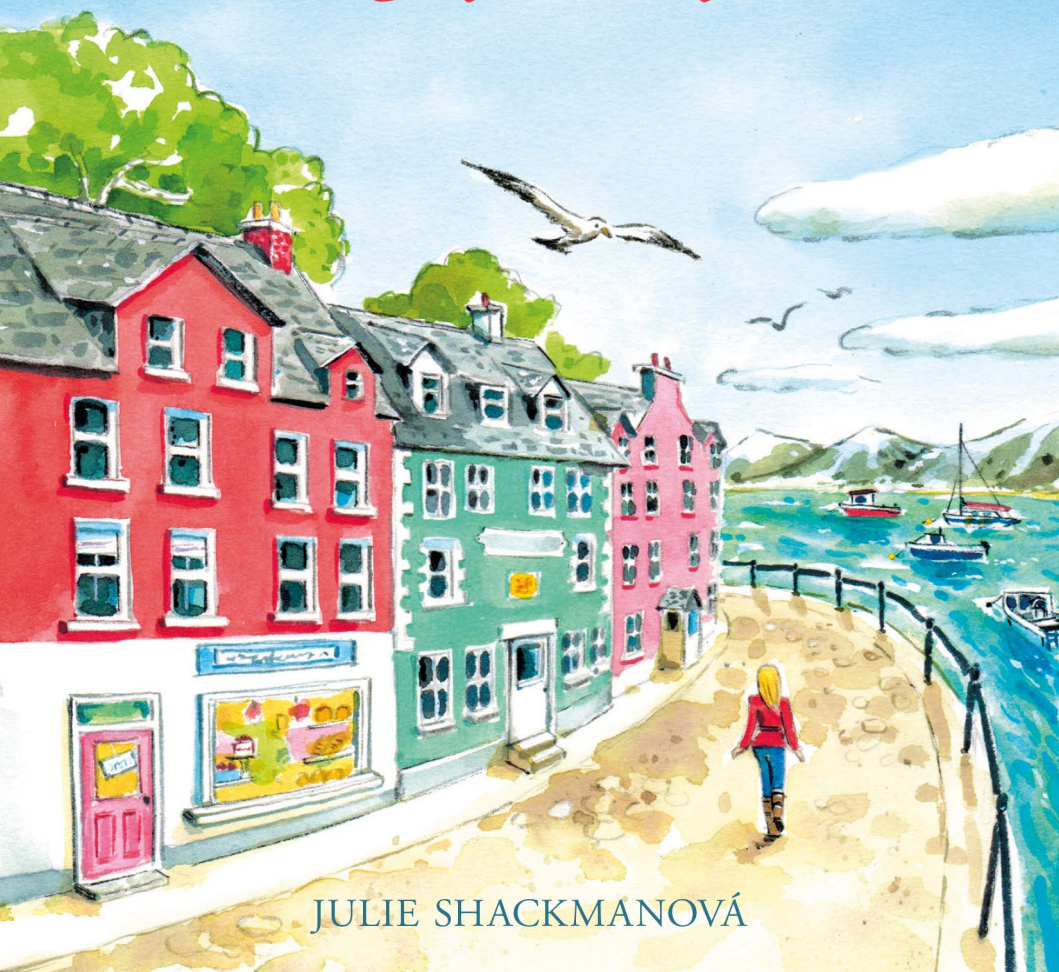

Překvapení ve Skotsku

JULIE SHACKMANOVÁ

Překvapení ve Skotsku

Vyšlo také v tištěné verzi

Julie Shackmanová

Překvapení ve Skotsku – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Překvapení ve Skotsku

JULIE SHACKMANOVÁ

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

First published in Great Britain in ebook format
by HarperCollinsPublishers 2022 under the title
A SCOTTISH HIGHLAND SURPRISE

Copyright © Julie Shackman 2022

Translation © Fortuna Libri s.r.o. 2024,
translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Julie Shackman asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

Translation © Jana Pacnerová, 2024

Cover design by Lucy Bennett © HarperCollinsPublishers Ltd 2022
Cover illustration © Hannah George / Meiklejohn

Odpovědná redaktorka: Lucie Rohanová
Jazyková korektura: Dagmar Pilařová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024
www.fortunalibri.cz

První vydání

Julie Shackman asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána
v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-622-8
ISBN e-knihy 978-80-7546-636-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-637-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-638-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Příběh o tom, že máme litovat toho, co jsme neudělali...
ne toho, co jsme udělali...*

Kapitola jedna

„Co to sakra je? Tenhle odstín jsem nechtěla!“
Obličej s falešným mahagonovým opálením se přiblížil těsně k mému.

Vrhla jsem pohled na pruh hezké, olivově zelené stuhy, kterou nevěsta třepetala v ruce. „Slečno Carberryová... ehm... totiž... paní Carberry-Joyceová,“ opravila jsem se, zatímco kolem nás klopýtali svatební hosté, šplíchali ze sklenic šampaňské a hlasitě vřeštěli. „Tenhle odstín jste si na dárečky pro hosty vybrala.“

Přimhouřila světlé kočičí oči. „To tedy nevybrala.“ Nadýchaný závoj jí vystupoval z hlavy jako sopečná erupce. „Chtěla jsem papouščí zeleň.“

„Miláčku,“ chlácholil ji zezadu novopečený manžel. „Nemůže to prozatím počkat? Bunty a Seb musí odejít dřív. Čeká je noční let do Gstaadu.“

Odrstčila ženichovu ruku. „Copak nevidíš, že nemám čas?“

Vytáhla jsem z podpaží složku a přelistovala několik stránek, jež obsahovaly do všech drobných a pracných detailů požadavky Mishy Carberry-Joyceové.

Všechno tu bylo vytištěno fontem Arial, od vypuštění tuctu růžových kanárků v hotelové zahradě až po sochu dvou spojených srdcí, kterou si nechala vyrobit ze dvou krychlí ledu.

Recepce byla v plném proudu, hosté se potáceli, lustry zářily a těla vrhala stíny na taneční parket, a já si nemohla nevšimnout, že složitá ledová skulptura už začíná podléhat horku a žáru světel. Připomínala mi tající vosk ve filmovém hororu.

Snažila jsem se nezírat na to, jak se zvolna bortí a čím dál víc se blíží ke sto osmdesát centimetrů vysokému citronovému dortu s čokoládovou ganáží. Momentálně jsem si připadala přesně jako ta roztávající masa ledu.

Odtrhla jsem zrak od mizející sochy a vyhledala ve složce vzorek stuhy, kterou si paní Canberry-Joyceová přinesla s sebou před několika měsíci. No, když říkám složka, myslím spíš šanon o rozměrech telefonního seznamu. Připadalo mi, jako bych organizaci téhle zatracené svatby zasvětila dva roky života.

Potlačila jsem rostoucí zášť. *Vydrž, Sophie. Už jen pár hodin a tohle peklo skončí.*

Měla jsem kousek požadované stuhy neprodyšně uzavřený v malém plastovém sáčku kvůli bezpečí. Vysunula jsem ho a podala nevěstě. „Můžete potvrdit, že tohle je vzorek stuhy, kterou jste po mně žádala obstarat na dárky pro svatební hosty, madam?“ Pokoušela jsem se zastírat planoucí vztek. Vložila jsem do téhle svatby veškerou energii, pracovala jsem přesčas a využívala všech svých kontaktů. A přesto, dočkala jsem se aspoň poděkování? Ani náhodou.

Za námi dohrálo smyčkové kvarteto a vystřídal ho nóbl dýdžej jménem Astor.

Za doprovodu tónů Pharrella Williamse se útočný pohled nevěsty upřel do kusu stuhy. Přeshlápala na špičatých jehlových

podpatcích a polkla. „Musela jste to poplést s někým jiným. Budu si stěžovat...“

Její vyčítavý hlas vyzněl do ztracena, když jsem otočila vzorek lesklého saténu. Na rubu bylo napsáno: „*Olivová na dárečky*“, a to jejím pavoučím písmem.

Na tvářích jí naskočily dvě rudé skvrny.

Čekala jsem omluvu, ale ona se jen ošívala v záplavě bílých volánů a pracně se snažila něco říct.

„Je všechno v pořádku, slečno Harknessová?“

Žaludek mi spadl až na zem. *No paráda. Tohle mi ještě chybělo.*

Heston Cole, manažer luxusního Castle Marrian a můj šéf, se objevil po mém boku, aniž vydal jediný zvuk. Jak to dělá? Dokázala jsem to pochopit, když proplouval po měkkých kobercích v hotelu, ale parket hlavního sálu byl z leštěného třešňového dřeva.

„Všechno je v pořádku, děkuji,“ zatrylkovala jsem a sugerovala mu, ať vypadne.

Heston mě ignoroval a zaměřil svůj podlézavý úsměv k protestující nevěstě. „Doufám, že je všechno k vaší spokojenosti, madam.“

Její úsměv působil upjatě. Bylo vidět, jak usilovně přemýšlí. Střelila po mně pohledem. „Ano, děkuji. Všechno je... uspokojivé.“

Uspokojivé? Dělá si legraci?

Ledová socha, růžoví ptáci, ani nemluvě o dvojníkovi Eda Sheerana, který jim zpíval serenádu, když kráčeli k oltáři, jakož i limuzína z růžového zlata posázená drahokamy, kterou si objednali, aby je později večer odvezla na líbánky... a to byl sotva začátek.

Cítila jsem, jak se mi v žilách klokotem vaří krev. Měsíce organizování téhle debilní svatby mi zvýšily hladinu stresu do

hvězdných výšin a způsobovaly, že jsem velmi často chodila domů s migrénou. Vedle toho dnešního bengálu působily desítky svateb, které jsem v Castle Marrian zorganizovala dřív, jako dvouhodinové dětské oslavy narozenin.

Heston asi vnímal můj kypící vztek, protože ke mně obrátil tvář s ostrými rysy. „Co kdybyste si dala padla, slečno Harknessová? Po zbytek večera se mohu o potřeby madam postarat já.“

Pěsti se mi zařaly podél boků. Takřka jsem se nedokázala přimět, abych na Mishu Carberry-Joyceovou pohlédla.

Naotech jí vytanul náznak úšklebku.

Nasadila jsem úsměv a odpochozovala ze svatebního hemžení chodbou se šachovnicovou dlažbou, zdobenou portréty, ke dveřím na terasu, obrácenou do hotelového parku. Byly otevřené dokořán a vystavovaly dubnový sobotní podvečer v celé jeho svěže jarní nádheře. O kus dál na trávníku stála dvojice hostů v nemotorném objetí.

Odložila jsem složku vedle sebe na štěrkovou pěšinu a zůstala tam stát ve zmačkaném tmavomodrém kostýmu a lodičkách s jehlovými podpatky. Několikrát jsem se ostře nadechla a vychutnávala vůni máty ze zahrady a zurčení fontány v podobě mořské panny, které znělo jako vánoční zvonky.

Byla jsem nesmírně nadšená a vzrušená, když jsem získala tohle zaměstnání poté, co jsem pracovala v PR oddělení místního úřadu. Byla pro mě úleva hodit za hlavu koncipování tiskových zpráv o utrácení rozpočtu a hašení průšvihů, když se občané dotazovali na počínání prohnatého radního, který kličkoval mezi manželkou, milenkou a báchorečnými výdaji.

Jenže oslnivá záře tohohle rozlehlého luxusního hotelu se šlehačkovými vížkami a jedovatě zelenými trávníky, ani nemluvě o vznešené klientele, začala pohasínat.

Zanedlouho mě zvalcoval proud absurdních požadavků různých dvojic, konkrétně prachatých nevěst.

Moje narůstající reputace té, která ledacos dokáže, se rozšířila mezi nastávajícími nevěstami z lepší společnosti a já zjistila, že můj velevážený šéf Heston toho na mě deleguje čím dál víc, a pomáhá mi přitom čím dál méně. Než jsem se nadála, byla jsem udolaná a nedoceněná, bez rovnováhy mezi soukromím a prací.

Musím přiznat, že můj bankovní účet na tom byl hodně dobře díky štědrému zvýšení platu, jehož se mi dostalo při nástupu do práce v Castle Marrian, ale jaká v tom byla radost, když jsem se každý večer trmácela domů s výzorem sestry Freddieho Krugera?

Žádný div, že můj bývalý přítel Callum už měl mé absurdní pracovní doby plné zuby. Přesto situaci nijak nepomohlo, že našel útěchu v náruči své šéfové v bance, dámy středních let.

Po ošklivém fiasku s Callumem jsem pochybovala, jestli budu ještě někdy schopná důvěřovat svému instinktu v případě jiného muže.

Zamžikala jsem, objala si ramena pažemi a přinutila se k návratu do současnosti. Cítila jsem, jak mi světle blond vlasy v jarším vánku vypadávají z drdolu, ale bylo mi to jedno. Nechtěla jsem nic než pohroužit se do lázně s vůní levandule, zavolat babičce a pěkně si zanaříkat.

Mozek se mi zadrhl. Samozřejmě, už to nebylo možné. Hrud' se mi ucpala hroudou emocí. Došlo mi, že babička zesnula před pouhými dvěma týdny, a znovu mě to zasáhlo jako úder tupým nástrojem. Ramena mi pod kabátkem kostýmu poklesla. Když jsem byla zaneprázdněná, dalo se ledacos vytěsnit, ale teď jsem tu stála v hotelovém parku, unavená a naštvaná...

Do očí mi vhrkly horké slzy, ale dělala jsem, co jsem mohla, abych je mžikáním potlačila. Za mými zády doléhala do zahrady zvonkohra cinkotu sklenic a skřípání židlí.

Ještě pořád jsem cítila pronikavou vůni bílých lilií a viděla mámin ztracený výraz na pohřbu. Táta nás obě objímal a bručel konejšivá slůvka.

Babičce Heleně bylo osmdesát let, když zemřela; vždycky patřila k těm lidem, kteří budí dojem, že jsou nezničitelní.

Právě po ní jsem zdělila lásku ke všemu porcelánovému. Babička mě od útlého věku učila znát jemnou krásu porcelánu, jeho často fascinující historii a čistou rozkoš popíjení čaje z titěrného šálku s podšálkem.

Sedávaly jsme celé hodiny a fantazírovaly o objevení vzácného míšeňského kousku nebo výrobku značky Spode.

Sbírala je a obývák jejího domečku byl plný prosklených skříněk, v nichž hrdě vystavovala pečlivě vybrané čajové soupravy.

Taky měla ohromný smysl pro humor. Cítila jsem, jak se usmívám při vzpomínce na to, jak babička často označovala své vlezlé a nepříjemné sousedy za Statlera a Waldorfa a broukala si znělku z Muppetů, kdykoli je zahlédla na zahradě.

Máma obracela oči k nebi a říkala: „Musíš být tak sarkastická, máti?“, načež babičce zajiskřilo ve vědoucích očích a odpověděla: „Tomu se říká vtipnost, milé dítě.“

Zemřela nečekaně jedné březnové neděle v křesle ve svém útulném domečku, obklopena svým milovaným porcelánem a vědomím, že ji zbožňujeme.

Do hrdla mi stoupala koule smutku.

Setřela jsem slzy hřbetem ruky a popadla složku svatebních poznámek, která mi spočívala u nohou.

Zaplaťpámbu jsem měla příští den volno, ale nečekalo mě nic poklidného ani radostného. Slíbila jsem mámě, že pomůžu

jí a tátovi zahájit bolestivou práci s tříděním babiččinych věcí v domku.

Vlastně jsme měli začít už dřív, ale máma tomu nedokázala čelit.

Narovnala jsem si volánkový bílý límeček blůzy a zvedla oči k nebi. Zbarvovalo se zapadajícím sluncem do oranžova.

Pochopila jsem, že takhle to dál nejde. Nebyla jsem šťastná. Byla jsem jako robot, který každý den automaticky koná, co je třeba. Ta nenadálá ztráta babči mě přiměla zamyslet se nad tím, co je důležité a co chci udělat se zbytkem svého života.

Musela jsem provést nějakou změnu. A to rychle. Popadnout svou budoucnost za límec a pořádně s ní zatřepat. Ale jak?

„Chybíš mi, babi,“ zamumlala jsem. Pak jsem se vrátila do hotelu, abych si z kanceláře vzala kabelku, a zamířila jsem domů.

Kapitola dvě

Babiččin domek stál naproti dětskému hřišti, nedaleko od mého bytu a od domu mých rodičů v malebném skotském městečku Briar Glen, zvaném „Brána Skotské vysočiny“.

Když jsme v neděli ráno zastavovali na Ferry Loan před číslem 94, kostelní zvony zvolna chraptivě vyzváněly a po kopcích za hřištěm, posetých fialovým vřesem, se převalovaly cáry melancholické mlhy.

Táta vypnul motor a otočil se k mámě. „Marnie.“

Zírala z okna na úhledný domek s kobaltovými dveřmi, maličkým vzorně upraveným trávníkem a květináči v podobě hrnků na čaj, z nichž přetékalý zelené a slonovinově zbarvené tulipány, ostře růžové petrklíče a máslově žluté narcisy. Pamatuju si, jak babča před několika lety zahlédla ty porcelánové květináče v místním zahradním centru. Hned se do nich zamilovala a pelášila k pultu zákaznické služby, aby si domluvila dopravu.

Máma se domnívala, že je to u ní posedlost, ale já se při té vzpomínce v duchu usmívala. Ty květináče mi vždycky připadaly jako něco z *Alenky v říši divů*.

„No tak,“ vzdychla máma, rozeplula si bezpečnostní pás a stiskla tátovi ruku. „Jdeme na to.“

Táta se na mě přes rameno něžně usmál.

Všichni jsme vylezli z auta a táta jako první vykročil po betonové cestičce. Odemkl domovní dveře a otevřel je dokořán.

Pořád jsem čekala, že tam bude stát, připravená popadnout mě do náručí s tím svým hrdelním smíchem. Vždycky z ní vycházely jemné závaný levandulového parfému.

Místo toho panovalo uvnitř tíživé ticho. Předsín s vínovým kobercem byla prázdná až na známý dubový prádelník, dosud posetý rámečky s fotkami nás všech.

Napravo byl babiččin obývací pokoj s rozhrnutými závěsy s tureckým vzorem, těžkým kamenným krbem, měkkou pohovkou, modrou jako kachní vejce, a dvěma křesly.

Ve zlacených rámečcích se skvěly další fotografie: máma a táta, než se vzali, s jiskrou v mladických očích; šestiletá já a babča na mořské promenádě v Ayr, jak se smějeme a nad námi krouží rackové; ani skotské léto nás neodradí od konzumace obřích porcí zmrzliny v kornoutech.

„Nevím, kde začít,“ přiznala se máma se zmateným výrazem.

Táta jí položil ruku na rameno. „Prostě si vezmeš Heleniny věci, které pro tebe nejvíc znamenají. Vyklízečí firma slíbila, že se postará o zbytek.“

Máma vrazila ruce do kapes černých džínů a navrhla, aby-chom začali v obýváku.

Chvilku jsem zůstala stát i poté, co máma a táta prošli kolem mě. Pámbuví, kolikrát jsme s babčou seděly nahrbené u jejího kulatého dřevěného kuchyňského stolu, popíjely šálky čaje, nalitého z jedné z jejích milovaných konvic, a napravovaly svět. Často jsem se jí svěřovala ohledně Castle Marrian a svých zklamání, občasných radostí a častějších nekonečných

požadavků lidí, kteří vůbec neměli představu o skutečném životě.

Babča seděla, přikyvovala a soucítěla se mnou, když jsem si ulevovala od svých frustrací; tvář měla hezkou a vznešenou.

Když jsem byla mladší, snažila jsem se uhádnout, kterou z mnoha svých čajových konvic babča ten který den vybere k výrobě nápoje. Bude to servis značky Royal Albert s růžemi, Wedgwood s motýly na květech, nebo Aynsley s modrými krokusy?

Měla z čeho vybírat, takže jsem nikdy neuhádla, ale když jsem jednou za čas odhadla správně, babča blaženě zatleskala a věnovala mi „první cenu“ – obzvlášť velký řez svého proslulého čokoládového dortu.

I když jsem se ale zmýlila v tom, kterou čajovou soupravu použije, řez dortu stejně svými rozměry hraničil se zarážkou do dveří.

Knedlík žalu v mém hrdle pořád rostl. Bojovala jsem se slzami, když jsem se v teniskách se třpytkami otočila a zamířila ke dveřím do kuchyně, abych pomohla mámě a tátovi. Musela jsem se vzchopit. Máma taky trpěla a věděla jsem, že jí musím být oporou.

Už jsem se chystala opustit kuchyni, když mě něco upoutalo. Podlouhlá bílá obálka byla zastrčená za jednu z babiččiných čajových konvic. Všechny ostatní konvice, šálky a talířky se nalézaly za sklem skříněk v obývacím pokoji, ale tahle konvice stála osaměle v těsné blízkosti černého a chromového toustovače.

Svraстила jsem čelo. Tohle bylo divné. Velice si potrpěla na péči o své milované čajové soupravy. Proč tu tahle stojí tak sama a zezadu se o ni opírá obálka?

Možná šlo o nějaký účet, který bylo naléhavě nutné zaplatit. Sáhla jsem po ní. Už už jsem chtěla zavolat mámu, když jsem obálku otočila v rukou. Na přední straně stálo *Sophie* babiččiným dramatickým, rozmáchlým rukopisem.

Překvapením při pohledu na její písmo, tančící po líci obálky, mi zatrnulo u srdce.

Otevřela jsem ústa, abych zavolala mámu a tátu, a pak jsem je zase sklapla. Nejdřív obálku otevřu a pak jim teprve povím, co je uvnitř. Co jestli jde o nějaké temné, dramatické tajemství z minulosti mé rodiny? Třeba máma v šestnácti utekla z domu a přidala se k nějaké thrashmetalové kapele a mým skutečným tátou je stárnoucí rocker? Nebo snad babča v mládí pracovala pro kontrarozvědku?

Málem jsem se nahlas rozesmála. Pravděpodobně šlo o něco daleko všednějšího. Nebylo pochyb o tom, že mým tátou je Ken. Měli jsme stejně široký, pokřivený úsměv a kousali jsme se zevnitř do tváří, když nám něco dělalo starosti. Pokud šlo o to, že by babču zaměstnávala tajná služba, nevydržela by tam ani pět minut. Nedokázala by si to nechat pro sebe, natožpak nějaká státní tajemství.

Odloupla jsem prstem zalepenou chlopeň a vytáhla vzorně složený list bledince růžového dopisního papíru.

Začala jsem číst. Očima jsem přejížděla po slovech, která babča napsala, ale můj mozek měl co dělat, aby udržel krok.

Jak mi docházel význam jejích slov, žaludek provedl působivé salto, než mi spadl až do nohou a pak se znovu vrátil nahoru. Co to udělala?

O co tady jde? Co to babča tropila?

Kapitola tři

Nejdražší Sophie,

prosím, nelekni se tohohle dopisu a prosím, snaž se nebýt smutná. Pamatuji si, jak ses často smála, když jsem o tom mluvila, ale vždycky jsem měla na věci nos a teď mi něco říká, že už tu asi dlouho nepobudu. Prožila jsem osmdesát báječných let a ničeho nelituji. No, to není tak docela pravda. Mrzí mě, že jsem jednu věc neudělala, a proto píši tenhle dopis.

Přečetla jsem dopis znovu a myšlenky se mi rozjížděly na všechny strany. Slyšela jsem, jak se máma a táta pohybují vedle v obýváku a neslyší, jak mi srdce zrychleně buší o žebra. Máma vydávala obdivné výkřiky nad babčinou jukou v květináči, která dorostla do rozměrů vánočního stromku.

Znovu jsem zaměřila omráčenou pozornost na babčín dopis, zatímco na linoleum na kuchyňské podlaze dopadalo uplakané ranní světlo.

Vím, jak se nadřeš v Castle Marrian, jak musíš posluhovat všem těm chamtivým, nafoukaným nevěstám, které si o sobě myslí bůhvíco.

Přestože se mi točila hlava, usmála jsem se při představě, jak mi to babča říká osobně a bleděmodré oči se jí třpytí vzteky.

A o to tady hlavně jde.

Na začátku tohoto dopisu jsem se zmínila, že lituji jediné věci – a to je pravda.

Není to nic světoborného. Nejde o to, že jsem chtěla vidět Velký bariérový útes nebo se setkat s královnou – ačkoliv obojí by bylo báječné.

Pro někoho by to byla jenom bezvýznamná bolístka. Ale copak je to možné, když děláš něco, co miluješ?

Kousla jsem se do rtu. Nic, co se týkalo babičky Heleny, nebylo bezvýznamné.

Měla jsem dovolit svému srdci, aby zvítězilo nad mozkem, a vždycky budu litovat toho, že se to nestalo.

Ráda bych, aby ses šla podívat do komory pod schody, Sophie. Jakmile uvidíš, co tam je, mělo by být všechno daleko jasnější.

Spustila jsem ruku s dopisem a rozhlédla se, jako bych dočasně zapomněla, kde se nacházím.

Babička měla vždycky smysl pro dramaticko, ale tentokrát se překonala.

O čem to pro všechno na světě píše?

Máma a táta ve vedlejší místnosti ještě pořád usilovně pracovali a netušili, co se mi děje v hlavě. Slyšela jsem, jak táta vleče ke zdi soupravu stolků, těch, na které si babča prostírala jídlo, když seděla v křesle.

Položila jsem babčín dopis na kuchyňský stůl a přešla do chodby.

Vestavěná skříň pod schody byla natřená na bílo, aby ladila se zbytkem schodiště, a byla celkem nenápadná. Nikdy jsem si jí nevšímalá. Vždycky jsem se domnívala, že tam babča skladuje své četné páry bot, nebo snad pozůstatky rybářského náčiní nebožtíka dědečka.

Dřepla jsem si k ní, stiskla kliku a zatáhla za ni.

Dveře se s vrznutím otevřely a zevnitř ke mně zavanulo slabé aroma prachu a osvěžovače vzduchu s jablkovou vůní.

Nakoukla jsem dovnitř, ale byla tam tma. Rozsvítila jsem baterku v mobilu, zvedla ho a ostře bílé světlo dopadlo na stěny komory.

Nejprve mě zmátlo, jak velký prostor to byl. Jako by se klikatil ode mě doleva a dál pod schodiště. Posunula jsem se na všech čtyřech a natahovala hlavu, přičemž jsem přejížděla světlem z mobilu nahoru, dolů a kolem sebe.

Hlouběji uvnitř u zadní stěny hnízily čtyři hnědé kartonové krabice a na nich další. Všechny byly přelepené hnědou páskou. Na každé krabici bylo černou fixkou napsáno **Sophie**.

Co to pro všechno na světě babička udělala?

Vysunula jsem ze skrytého prostoru první krabici, označenou číslicí 1. Její záhadný obsah mírně zarachotil.

Došlo mi, že bude snazší použít k otevření nůžky, vstala jsem a došla jsem si pro ně do kuchyňské zásuvky.

Znovu jsem si klekla před otevřený prostor pod schody a rozřízla lepicí pásku na první krabici. Obsah zakrývaly dvě vrstvy bublinkové fólie a na ní ležela další obálka.

Zvedla jsem obálku a opatrně odloupla bublinkovou fólii.

Z hrdla mi uniklo hlasité zajíknutí.

Byl to nejnádhernější čajový servis ve světlounké barvě slunečního svitu, propletené vzorem břechťanu. Třpytil se na mě celý, od bytelné čajové konvice přes drobné šálky a podšálky až po konvičku na mléko. Tenhle jsem ještě nikdy neviděla. Vždycky jsem se domnívala, že celou sbírku má babička vystavenou v obývacím pokoji. Zvedla jsem jeden šáleček, abych obdivovala detail splývavého břechťanu. Vypadal jako originál Burleigh – ručně zdobený měděným rydlem.

Odkázala mi to babča v poslední vůli? Neměla jsem zdání, že vlastnila něco takového. Nikdy to neřekla. Ale co ty ostatní krabice? Co obsahují?

Tolik jsem se pohroužila do obdivování zářivě zlatožlutého porcelánu, až jsem skoro zapomněla, že v ruce svírám babčín druhý dopis.

Roztrhla jsem druhou obálku.

Nejdražší Sophie,

jak tě znám, tuším, že už jsi nakoukla do obsahu téhle krabice. Je to krása, vid'? Předpokládám, že poznáš Burleigh. Ale není to všechno.

Vyvalenýma očima jsem přejela od jejího rukopisu ke třem dalším krabicím, schovaným v komůrce.

Ostatní krabice obsahují další čajové servisy, stejně cenné jako tenhle. Nedokázala jsem si splnit sen o vlastním obchůdku s porcelánem, a tak to dělám pro tebe.

V šoku jsem se sesula ke stěně, nohy natažené před tělem. Ach, babi. Cos dělala celý ten čas?

Jako by babča předvídala mou další otázku, dopis pokračoval:

Jak možná víš, paní Cotterová prodává své květinářství Květy s vyhlídkou. No, měla bych říct, prodávala. Když jsem to zjistila, promluvila jsem s ní, vysvětlila jí své záměry a ona byla úplně miláček. Tak jsem ti její podnik koupila.

Cože?! Mozek se mi div nezavařil. Nebožka babička mi koupila podnik paní Cotterové?

V hlavě mi naskočily obrázky rozkošného malého květinářství na hlavní ulici Briar Genu, vtěsnaného mezi klenotnictví a drogerii, a nechtěly odejít.

Seděla jsem chvíli nehybně, neschopná se na nic soustředit. Bylo mi, jako by se čas zastavil. Olízla jsem si rty a dlouze, pomalu vydechla. Pak jsem se vymrštila a nevěřicně se hrnula k ostatním krabicím. Zhltnula jsem zbytek dopisu.

Na dně téhle první krabice najdeš seznam s podrobným popisem všech ostatních čajových souprav i s jejich přibližnou cenou. Dovolila jsem si nechat před pár měsíci každý ten servis ocenit. Ráda bych, abys tyhle soupravy prodala a z výnosu rozjela vlastní obchod s porcelánem.

Měla jsem co dělat, abych pochopila, co čtu.

Je tam taky seznam dodavatelů porcelánu s dobrou pověstí a kontakty na ně, spolu s itinerářem, až budeš připravená vybrat si zboží.

Jako omráčená jsem si přejela dlaní culík. Bylo to neskutečné. Dřepěla jsem u babči na chodbě, obklopená spoustou velmi cenného porcelánu.

Sophie, tohle je pro tebe šance dělat něco, co máš ráda. Vím, že už dlouho nejsi v práci spokojená. Nepřipadáš si dost odměňovaná ani uznávaná za práci, kterou děláš.

Tak jsem se rozhodla, že ti pomohu.

Chop se své příležitosti. Přijmi tu šanci kvůli mně a s vědomím, že tě budu sledovat s radostí a hrdě. Vyrostla z tebe překrásná mladá žena a je mi potěšením nazývat tě svou vnučkou.

Navěky s láskou

Babi. XX

Nevím, jak dlouho jsem tam seděla u pootevřené krabice, z níž na mě mezi bublinkovou fólií zíral nádherný čajový servis s břechanovým vzorem. Můj mobil ležel na koberci v chodbě a dveře komůrky pod schody zely dokořán.

Vnímala jsem jen zvuk vlastních uslzených vzlyků a pak se z obýváku vyřítili máma a táta, aby zjistili, co se děje.

Kapitola čtyři

Předala jsem oba babčiny dopisy vyděšeným rodičům, otevřela zbývající krabice a přitom bojovala se slzami. Krabice obsahovaly množství čajových servisů, od klasického Wedgwoodu až po starožitnou stříbrnou soupravu z roku 1903.

Táta nevěděl, na co se soustředit dřív, jestli na čajové servisy, nebo na babiččiny záhadné dopisy. „Co je to propána za nadělení? Co se děje, Sophie?“

Vrtěla jsem hlavou, ještě pořád rozhozená. „Přečti si ty dopisy, tati.“

Střelil pohledem po mámě a nehlasně četl, až se dostal na konec druhého dopisu. „Krucinál! Ta mazaná stará...“

Máma byla čím dál zmatenější a netrpělivější. „Kenny. O co jde?“

Táta jí předal dopisy. Začala si je pročitat, zatímco já se dál hrbila nad podlahou plnou porcelánového nádobí.

Mámě vylétla ruka k hrdlu. „Ona ti koupila obchod?“

Přikývla jsem.

„Ale proč... jak...?“

Táta bezmocně pokrčil rameny. „Helena byla hodně praktická dáma, ale kde sakra tohle všechno vzala?“

Máma zatřepetala rukama ve vzduchu. „To mi řekni ty. Vůbec jsem nevěděla, že tohle všechno má. Tedy, věděla jsem samozřejmě o tom porcelánu ve vitrínách v obývacím pokoji...“

Mnula jsem si čelo a snažila se aspoň něco tady pochopit. „Pámbuví, jakou to má všechno cenu.“

Táta zvedl jedno husté prošedivělé obočí. „V tom bude utopených pěkných pár. Hádám, že tu bude starožitný porcelán za tisíce liber.“

Ještě pořád jsem seděla na koberci v babčíně chodbě a hlava se mi točila z obsahu jejich dopisů i ze třpytivého porcelánu, který mě obklopoval.

Máma nevěřicně ukázala prstem na krabice zaparkované u našich nohou. „Kde to všechno vzala?“ Vyvalila kouřově modré oči. „Panebože, snad si nemyslíš, že je to kradené?“

Táta vybuchl smíchy. „Tvoje matka, a brát kradené věci? Neblázní, Marnie. Tvoje matka jednou běhala v Briar Glenu po hlavní a snažila se najít toho, kdo ztratil na chodníku padesátipenci.“

Přestože jsem byla ještě v šoku z nastalé situaci, ta vzpomínka mě rozesmála.

„Ale někde k tomu přijít musela. A co myslí tím, jak tady píše, ať nechá srdce převládnout nad mozkiem?“ namítla máma.

Táta rozpřáhl paže. „Pámbuví. No, ať to Helena vzala, kde chtěla, vyjádřila se jasně, že chce, aby to teď dostala Sophie.“

Polkla jsem. „Ano, a abych si otevřela vlastní obchod s porcelánem.“

Táta, příliš omráčený, než aby se pro dnešek věnoval dalšímu třídní babčína majetku, navrhl, ať naložíme ty čtyři krabice čajových servisů do auta. „Vrátím se pro ty stolky a další maličkosti,

až vyložím tebe a maminku doma.“

Slyšela jsem slabé řinčení z kufru, když nás táta vezl domů. Ještě štěstí, že máma a táta bydleli jen deset minut od babiččina domku; byla by ze mě nervová troska, kdybychom tak vzácné předměty vezli někam dál.

Musela to plánovat nejmíň tři měsíce, možná i déle. Babča pro mě nasyslila ten nádherný porcelán a pak šla a koupila obchod – a já, máma ani táta jsme vůbec nic netušili.

Vraceli jsme se v ohromeném mlčení a znovu promluvili, teprve až když táta zajel na příjezdovou cestu.

V dopoledním slunci jsme máma, táta a já odnášeli všechny krabice na béžový lepený koberec v jejich předsíni a uložili je tam.

Táta postavil jednu z krabic, obsahující servis Minton Cockatrice z kostního porcelánu se zeleným dekorem, k rohu schodiště. Prudce se napřímil, jako by ho něco napadlo. Obrátil se k mámě. „To bych rád věděl, jestli tohle měla Helena za lubem, když jsem se u ní před pár týdny stavil.“

„Jak to myslíš?“

Táta strčil ruce do kapes džínů. „Tenkrát jsem o tom moc nepřemýšlel, ale už dvakrát předtím, když jsem zaskočil zkontrolovat tvou matku, jestli je v pořádku, s někým telefonovala. Div se nepřetrhla, aby ukončila hovor, hned jak mě uviděla.“

Zeptala jsem se táty, jestli se nezmínila, s kým mluví.

„Ne. Změnila téma a začala mluvit o něčem jiném. Vůbec neřekla nic o tom, s kým telefonovala.“ Táta pokrčil rameny. „Tenkrát mi to sice připadalo trošku divné, ale zapomněl jsem na to.“

Máma po mně mžikla pohledem. „Asi to zrovna všechno

zařizovala.“

Poté co byly všechny krabice vyneseny z auta a navršeny do kouta předsíně mých rodičů, udělala máma k obědu pár sendvičů se sýrem a nakládanou zeleninou, načež jsme se táta a já vrátili do domu babči, abychom vyprázdnili ze skříněk v obývacím pokoji její „oficiální“ sbírku čajových soupřav.

Máma trvala na tom, že nám po návratu uvaří čaj, a všichni tři jsme s povděkem zasedli v obývacím pokoji, každý se svým šálkem, abychom strávili tu bombu, co nám zesnulá babča předhodila.

Rozhlédla jsem se po pokoji s dveřmi na terasu, obrácenou do jejich vzorně upravené zahrady s rozmanitými keramickými květináči a ostříhanými živými ploty. Na protější stěně visel nádherný rozpitý akvarel zádumčivé hornaté krajiny v okolí Briar Glenu. Byla to idylická scenérie, ale nás zachvátil naprostý zmatek.

„Ale tohle je šílené!“ vyhrkla jsem. „Chci říct, já už práci mám.“ Nebyla jsem ze svého zaměstnání nijak nadšená, ale představovalo jistotu – nebo aspoň takovou jistotu, jaká se v dnešní době dala očekávat.

Vyhlédla jsem do předsíně, kde babčina tajná zásoba čajových servisů a konvic jako by na mě mrkala a pokukovala po mně zpod bublinkových fólií. „Nemůžu jen tak odejít z práce a začít podnikat.“

Máma souhlasně zamlaskala. „Nevím, co ji to napadlo. Moc jsem maminku milovala, ale někdy by mě zajímalo, kam na ty nápady chodila.“ Otočila se na pohovce. „Nemyslíš, že měla nějakou mozkovou příhodu, že ne? Nebo že nevěděla, co dělá?“

Táta se podíval na mámu a pak na mě. „Heleně to myslelo

líp než nám třem dohromady. Byla vždycky svobodná duchem, nebo se o to aspoň snažila. Ten tvůj otec v ní žádnou ctižádost zrovna nepodporoval, že ne?”

Máma se zamyslela nad tátovými slovy. „Tatínek byl náramně usedlý, a protože se moc bál riskovat, očekával, že máma bude taky taková.“ Zvedla cynicky jedno obočí. „Byli každý jiný. Často jsem se divila, jak to, že se vůbec dali dohromady.“ Máma se zadívala za zmačkaný babčín dopis ve svém klíně. „A netuším, co myslí těmi tehdejšími jinými časy a tím, že jediné věci litovala.“

„Helena chtěla, abys udělala to, co ona nikdy nedokázala,“ oslovil mě táta a znovu tak upoutal naši pozornost. „A ať to bylo, co chtělo, je jasné, že chce, abys riskovala a dělala něco, co máš ráda.“

Otevřela jsem pusu a zase ji zavřela.

Máma potřásla rezavým mikádem. Hlas se jí lámal pohnutím. „No, mně to připadá sobecké.“ Nechápatvé oči se jí zamžily slzami.

Vymrštila jsem se z křesla a vrhla se k mámě, objala jsem ji a vdechla vůni Coco Chanel.

Máma si opřela hlavu o moje rameno. „Vím, že babička byla ze života s dědečkem často zoufalá, ale nemůže hodit své ztracené sny na krk tobě. To není fér.“

Objala jsem ji pevněji. „Babča myslela, že mi pomáhá, mami. Dost často jsem si před ní naříkala na svoje náročné svatební klienty.“

Máma si otřela hřbetem ruky vlhké oči. „Vím, že ve svých představách určitě dělala správnou věc, ale stejně...“ Hlas se jí rozplynul do ztracena jako ty paprsky odpoledního slunce dopadající na běžový koberec.

Táta na mě mrkl. „Takže to znamená, že nebudeš o babčíně

nápadu ani uvažovat?”

Promnula jsem si čelo, doléhal na mě pocit viny. Nechtěla jsem babču zklamat. To bylo to poslední, o co bych stála. Ale to, co po mně žádala... no, to bylo absurdní! Milovala jsem krásný porcelán úplně stejně jako ona, ale proměnit tu vášň v úspěšné podnikání – to byla směšná představa! Hlavou se mi valily všechny důvody, proč to nejde. Neměla jsem žádnou zkušenost s maloobchodem. Menší podniky v Briar Glenu už tak bojovaly v současném ekonomickém klimatu o přežití. Neměla jsem zdání, jak sestavit podnikatelský plán. Seznam záporů rostl a temněl tím víc, čím víc jsem o nich uvažovala.

Potřásla jsem culíkem, abych se zbavila bušení provinilosti v hrudi. Od babičky to byl báječný, láskyplný a velice velkorysý nápad, a nikdy se nedozví, jak moc si vážím toho, co se pro mě pokusila udělat. Ale nejde to.

Přinutila jsem se nasadit odhodlaný, smutný úsměv. „Je to skvělá představa, tati, ale babča to nepromyslela. Nepřipadá to v úvahu.“

Kapitola pět

Následující ráno se dostavilo až příliš rychle a přinášelo s sebou obvyklou pondělní radost z dalšího pracovního týdne.

Včerejšek jsem si původně představovala tak, že si máma, táta a já posbíráme pár babčinych věcí, které pro každého z nás něco znamenají, ne že narazíme na zásobu nádherného porcelánu, jakou by nám záviděla i firma Harrods, a na obchod, kde by se dala prodat.

Jestli si neotevřu vlastní obchod, co si s babiččiným odkazem počnu?

Snažila jsem se něco vymyslet – od prodeje podniku a předání značného daru několika jejím oblíbeným charitativním organizacím až po věnování porcelánu Glasgowskému historickému muzeu.

Chvilí jsem seděla v autě na hotelovém parkovišti pro personál, ruce dosud na volantu mé růžovozlaté Škody Citigo. Hrad Marrian se tyčil přede mnou, dubnové světlo se odráželo od lesklých oken a víček.

Briar Glen se rozprostíral v celé své olistěné skotské kráse a já dokázala pochopit, proč tak přitahuje svatebčany.

Sebrala jsem ze zadního sedadla kabelku a upravila si tmavomodrou sukni po kolena.

Hosté se hemžili v prostoru recepce ze skla a chromu, luxusně vybavené abstraktními výtvarnými instalacemi, a zdvořilý šum hovoru zazníval z jídelny s čokoládovo-smetanově vzorovanými tapetami, kde se podávalo množství neuspěchaných snídaní.

Pozdravila jsem Unu a Dereka, dvojici recepčních, kteří měli dnes ráno službu, a zkrátila si cestu přes jídelnu, odkud byl výhled do zvlněné krajiny parku, poseté stromy a květinami. Bylo slyšet cinkot šálků a příborů.

Moje kancelář se nalézala za ledově modrým mléčným sklem Smyslových lázní a pak dál v chodbě.

Jen co jsem ze sebe shodila sako a zapnula počítač, abych se podívala do diáře, co mě dnes čeká, vrazil dovnitř Heston, s dokonale rovnou pěšinkou v inkoustově černých vlasech a upjatým výrazem. Hubenými prsty si upravil vínovou kravatu se zlatě vyšitými iniciálami C&M – Castle Marrian.

„Jaká byla neděle?“ Obdařil mě krokodýlím úsměvem.

Zpozorněla jsem, složila k sobě špičky prstů na půlkruhové ořechové desce psacího stolu, ozdobené fotografiemi mých rodičů a krásnou momentkou babičky v den jejích sedmdesátých narozenin, jak drží svůj šeríkovo-růžový narozeninový dort. „Tak jo, Hestone, o jakou službičku mě chceš požádat?“

Předstíral úžas. „Nemůžu se jen zazajímat o svou nejmilejší svatební plánovačku?“

Než jsem stihla odpovědět, chopil se židle naproti mně a uvelebil se na ní. „Rozhodl jsem se vzít si ode dneška odpoledne týden dovolené. Pablo mě chce seznámit se svými rodiči ve Španělsku.“

Málem jsem vystřelila ze židle. „Ale Hestone, podívej se na tohle.“ Otočila jsem k němu monitor. Můj nabitý kalendář svítil z počítače citronovou zelení. „Tohle není výhra v tetrisu. To je můj rozpis schůzek na tenhle týden. Jak si představuješ, že tohle všechno zvládnou, a navíc ještě tvoje závazky?“

Heston mávl nad mým nabitým diářem hubenou rukou. „Neplaš se, miláčku. Odložím si některé své schůzky na příští týden, až budu zpátky.“

No, aspoň něco, ale ještě pořád jsem čelila lavině svateb v různých organizačních stádiích.

„Ale kdybys mohla převzít organizaci svatby Ulriky Bonningtonové, bylo by to báječné. Měl jsem se s ní a s její matkou sejít dnes v jedenáct dopoledne, jenže mám mooooc práce, než vyrazím.“

Hestonova poslední rána mě nadzvedla. Cože!? Ani omylem! Tohle mi nemůže udělat. Prostě nesmí.

Ale soudě podle toho, jak se teď jeho hubená postava řítí pryč z mé kanceláře, mohl – a vskutku dělal.

Ulrika Bonningtonová byla dcera Chastity a Spence Bonningtonových, vlastníků luxusní flotily výletních lodí, jež poskytovaly turistům vrcholný zážitek ze Skotska. Dvaadvacátého prosince si měla brát tady na hradě syna nějakého licoměrného politika. Když Ulrika kontaktovala hotel s tím, že chce, aby se její svatba konala právě tady, Heston trval na tom, že zařizování obstará osobně, jelikož půjde o náramně „sexy a mediálně sledovanou svatbu“.

Nicméně podle Caspera, našeho švédského recepčního, slečna Bonningtonová přiváděla dokonce i Hestona k nepřítetnosti nekonečným sledem absurdních požadavků, rozhorlených e-mailů a uvřeštěných telefonátů.

Vymrštila jsem se od stolu a dopáleně ho pronásledovala. „Hestone. Hestone! Počkej moment! Trval jsi na tom, že tuhle svatbu chceš. Převálcovals mě.“

Heston už získával působivý náskok v chodbě ověncené květinami. Na římsách se právě ocitly vázy s čerstvými květy, navozující atmosféru kolumbijského deštného pralesa. „Však ti ta zkušenost prospěje,“ švitořil přes rameno. „Už musím pádit. Sorcha slíbila, že mě na půl devátou vmáčkne na trhání obočí. Čau!“ Pak jeho sako zmizelo za dvojími dveřmi lázní.

Dusala jsem zpátky do své kanceláře a přitom kypěla rozhořčením a vzteky.

Do prdele! Do prdele! Tomu se říká blesk z čistého nebe! Ale co mi zbývalo? O svatbě měly psát dva luxusní showbyznysové magazíny a suma peněz, které Bonningtonova rodina utrácela, byla přímo nemravná.

Neměla jsem na vybranou. Prostě budu muset řešit Bonningtonovy v Hestonově nepřítomnosti.

Cinkl mi e-mail, což mě podráždilo ještě víc. Zpráva byla od Hestona. Přeposílal mi poznámky ze své úvodní schůzky s Ulrikou Bonningtonovou a její matkou. Nemarnil čas.

Poraženecky jsem se sesula zpátky na židli a podařilo se mi přeložit zamýšlenou schůzku s novým floristou z jedenácté hodiny na konec týdne, aby se tam vešli Bonningtonovi.

Kdyby se mi podařilo zvládnout to s nimi do hodiny, možná by mi ještě zbyl čas na to, abych snědla oběd zabalený z domova před začátkem další schůzky s novopečenými snoubenci v půl jedné.

Otočila jsem se na židli, abych se zamračeně zahleděla na zastup stromů a trávnick, svažující se za oknem mé kanceláře.

Za tohle mi Heston dluží. A hodně.

Ulrika Bonningtonová se rozhlížela po mé kanceláři s petrolejově modrým kobercem a kostkovanými závěsy, jako by vězela

v útrokách Satana. „Myslela jsem, že moje přípravy má na starosti Heston Cole.“

To já taky.

Zamaskovala jsem podrážděnost profesionálním úsměvem. „Pan Cole má tenhle týden dovolenou a požádal mě, abych ho zastoupila.“

Ulrika Bonningtonová ohrnula tupý nosík.

„Takže...“ poklepala jsem na klávesnici a načetla elektronickou kopii Hestonových poznámek ke svatbě Bonningtonová-Barclay. „Berete se tady v Castle Marrian dvaadvacátého prosince.“

„Ano, ohledně toho,“ ozvala se Chastity Bonningtonová, matka nevěsty, sedící vedle ní jako vyhazovač v nočním klubu. „Usoudili jsme, že nám datum nevyhovuje a rádi bychom to změnili.“

Projel mnou záchvěv obav. Jen ať to nechtějí posunout na dřív. Data až do konce roku byla zabraná. Doufala jsem, že můj hlas zní klidně. „Smím se zeptat proč?“

Ulrika mě přibodla pohledem k otáčivé židli. Podívala se na mě jako na obecního blba. „Dvaadvacátý prosinec není dost vánoční.“

Zamžikala jsem, jak mě oslňovala její kaskáda zářivě žlutých nastavených vlasů a růžovoučký kožešinový kabátek. „Není dost vánoční?“

„Přesně tak,“ naparovala se. „Probrala jsem to s Gideonem a rádi bychom přesunuli svatbu na Štědrý den.“

No to si snad děláš srandu.

Mou kanceláři zavanul ledový vítr.

Nikdy jsme nepořádali svatby 24. prosince – rodina Marrianových byla přesvědčená, že personál má nezadatelné právo trávit čas se svými rodinami, obzvlášť o Vánocích. Ale došlo k jedné

zvláštní výjimce pro Sonyu a Tonyho, syna a nastávající snachu naší nejdéle sloužící zaměstnankyně Ivy Dunsmuirové. Byla to báječná rodina. Majitelé hotelové skupiny Cascada Marrian, sir Guy Marrian a lady Josephine Marrianová, naléhali, aby se jim dostalo mimořádného zacházení, když jsem potají zavolala na vedení a velebila výhody svátečně hřejivého PR, které z toho vzejde. Vedení pak dokonce trvalo na tom, že zaplatí padesát procent z celkového účtu, protože vědělo, že publicita, která z toho vznikne, bude k nezaplacení.

„Čtyřiaadvacátého prosince bohužel svatby nepořádáme. Je to firemní zásada.“

Prívětivě jsem se usmívala s vědomím, že obě ženy na mě zcela nepohnutě zírají.

„Podívám se, jestli by se nenašla nějaká alternativa.“ Projela jsem si prosinec. Všude svítily jasně červené rezervace. Zbyl jen jeden zrušený termín na odpoledne 18. prosince.

Ulrika Bonningtonová vybuchla. „Osmnáctého? To je ještě mihn vánoční než dvaadvacátého!“

Nadskočila jsem leknutím, když se Ulrika Bonningtonová vyřítila na mou stranu psacího stolu a namířila vyčítavým rubínově nalakovaným drápem na monitor počítače. „Nepřijímáte rezervace svateb na Štědrý den? Tak co je tedy tohle? Co to je, v jedenáct dopoledne, čtyřiaadvacátého prosince?“

Honem jsem zavřela okno svatebního diáře, ale už bylo pozdě. Už to viděla. Měla jsem být opatrnější, ale nečekala jsem, že bude na těch plexisklových podpatcích tak rychlá. Pokusila jsem se blufovat. „Jaká rezervace?“

Ulrika Bonningtonová se odkolébala zpátky na druhou stranu stolu a zůstala stát vedle své dosud sedící matky, ruce zapřené o kostnaté boky. „Ta rezervace, kde stojí Sonya a Tony – Dunsmuir a Lovegoodová, svatba.“

Zalétla jsem vytřeštěnýma očima k nevěstině matce, která mě teď probodávala podezřívavým pohledem, nachlup stejně mrazivým jako zrak její dcery.

Ulrika Bonningtonová žuchla zpátky na svou židli, zvědavá na mé vysvětlení.

Ted' byla řada na mně, abych se zatvářila pochmurně. Založila jsem si paže na prsou. Uměla jsem odhadnout, jak bude reagovat. „Omlouvám se. Tahle akce se nedá přesunout. Je v diáři už několik měsíců.“ Nepřipadalo v úvahu, že bych obětovala den tak mimořádný pro Ivy a její rodinu, jen abych vyhověla přelétavým rozmarům Ulriky Bonningtonové.

Ulrika přimhouřila zelené kočičí oči. „Ano. No, ti lidé to určitě pochopí, až jim o nás povíte.“

Vydala jsem slabý rozhořčený zvuk. Opravdu to řekla? Drzost téhle ženské byla omračující. Pochopí, že rozmazlená, náročná dědička se zčistajasna rozhodla, že chce jejich svatební termín?

Zavrtěla jsem hlavou, vanilkově blond cop se mi zhoupl na zádech. „Velice se omlouvám, slečno Bonningtonová, ale není to možné.“ Nasadila jsem chladný úsměv. „Jak jsem vám právě vysvětlila, můžeme vás přeložit na osmnáctého, nebo si můžete nechat rezervaci na dvaadvacátého. Ať tak, nebo tak, s největší radostí vám přidám – na účet podniku, samozřejmě – vánoční projížďku kočárem s koňským spřežením po parku pro vás i vaše hosty.“

Ignorovala jsem Ulričino nespokojené zamručení. „Castle Marrian také zajistí, aby se vašemu tématu magického království sněhu a ledu nic nevyrovnalo.“

Pokožka Ulriky Bonningtonové pod nánosem make-upu brnátněla. „Nechci kočár tažený nějakou oslí herkou! Chci svatbu na Štědrý den.“

Měla jsem co dělat, abych si udržela klidný výraz, zatímco vnitřně jsem začínala zuřit. Ulričina matka vztáhla jednu ruku, obtěžkanou prsty, ve snaze uklidnit ji. Nefungovalo to.

„Slečno Bonningtonová, chápu vaše zklamání,“ lhala jsem se zaťatými zuby, „ale mohu vás ujistit, že vaše svatba dvaadvacátého prosince bude dokonalým svátečním zážitkem pro vás i vaše hosty.“

Ulričiny šedohnědé paže vykoukly z huňatých rukávů kabátku. „Tohle je směšné. Kde je Heston? Chci mluvit s ním.“ V chladných očích jí zaplálo. „Jak se to říká o kovářičkovi a kováři?“

Cítila jsem, jak se mi pod stolem zatínají pěsti. „Slečno Bonningtonová, právě jsem vám sdělila, že pan Cole se připravuje odjet na dovolenou.“

„Aha. Takže tedy ještě neodjel.“

Ulrika Bonningtonová se napřímila se založenými pažemi, podobná zakaboněné blond Medúze.

Hernajs! To mi nemělo uklouznout.

Pohlédla jsem na její matku. Soustředěně pozorovala koberec. Takže ať chce její dcera cokoli, dostane to. No, tentokrát ne. Ne na úkor milé hodné Ivy a její rodiny.

Popadla jsem telefon a zavolala do hotelových lázní. Na Hestona to nijak nezapůsobilo. „Zrovna mi dělají obočí!“ Následoval šoupavý zvuk, jak se zvedal. „Nemůžu jet do Španělska a vypadat, že mě něco překvapilo – ale jenom napůl!“

Odložila jsem sluchátko se záchvěvem obav. Ne, Heston nebude stranit Ulrice Bonningtonové. Je to můj šéf a podpoří mě. Zastupujeme Castle Marrian jako jednotná fronta. Peníze nepevníze, nebyla jsem ochotná zničit svatbu rodině Ivy, a přestože měl Heston asi takovou vnitřní hloubku jako čajová lžička, ujišťovala jsem se v duchu, že bude souhlasit.

Heston vrazil do mé kanceláře o pět minut později, s růžovým čelem připomínajícím oškubaného krocana.

Po obširném uvítání s Bonningtonovými si přitáhl rezervní židli z chodby.

„Takže, Hestone, už jsem vysvětlila slečně Bonningtonové, že čtyřiaadvacátý prosinec není možný.“

Vyvalila jsem na něj oči, abych to ještě víc zdůraznila, ale s rostoucím hněvem a nevírou jsem sledovala, jak se Heston ošívá. „Nemůžeme je prohodit?“ zabručel po chvilce.

Napřímila jsem se a zamžikala zuřivým hněvem. Je ochotný kapitulovat před touhle děsnou ženskou? Předstírala jsem, že nechápu.

„Jestli to Ivy a jejímu synovi vysvětlíme, určitě můžeme přesunout jejich svatbu na dvaadvacátého prosince a dopřát slečně Bonningtonové její štedrovečerní obřad.“

Cukrově růžové rty Ulriky Bonningtonové se roztáhly v samolibém úsměvu.

Moje profesionální fasáda se zborčila. K čertu s diplomatickým úsilím. „Ale to není fér,“ vyhrkla jsem, rozhořčená ve jménu Ivy a její rodiny. „Slíbili jsme jim už před několika měsíci, že se Sonya a Tony mohou vzít na Štědrý den. Je to datum, kdy se brali Ivy a její nebožtík manžel, a strašně moc to pro ni znamená.“

Heston zatřepetal jednou bledou rukou a dopřál Ulrice Bonningtonové jeden ze svých odporných úsměvů. „Ivy to určitě vadit nebude. Je velice chápavá a vstřícná. Popovídám si s ní.“

Hlava mi samovolně šklubla od Hestona k Ulrice a její matce. Bylo to absurdní – a tak necitelné!

Napřímila jsem ramena pod sakem kostýmu. „Je mi líto, ale tohle je nepřijatelné. Vůbec s tím nesouhlasím. Všechny naše nevěsty si zaslouží svatební den svých snů, nejen pár vybraných.“

Ulrika Bonningtonová na mě vystrčila špičatou bradu.

Heston obrátil vodnaté světlé oči pod voskově hladkým čelem ke stropu. „Samozřejmě s tebou souhlasím, Sophie.“ Bylo zřejmé, že nesouhlasí. „Pyšníme se tím, že poskytneme každé nevěstě svatební den, jaký si zaslouží. Ale Castle Marrian dosahuje úspěchů právě díky klientele, která přitahuje pozornost veřejnosti.“

Ulrika a její matka si vyměnily samolibé pohledy, jelikož byly označené za „klientelu, která přitahuje pozornost veřejnosti“. „No, klientelu, která přitahuje pozornost veřejnosti, bychom neměli bez pracovitých, zapálených zaměstnanců, jako je Ivy Dunsmuirová. Po pravdě bychom vůbec neměli takovýhle hotel, nebýt lidí jako Ivy. Ti jsou srdcem a duší tohoto podniku.“

Hestonova podrážděnost narůstala. Než jsem se nadála, přiskočil k mé straně stolu a už mě odváděl za loket na chodbu. Zavřel za námi dveře kanceláře.

„Ano, ano! Vážím si toho,“ syčel. „Ale musíš se na to dívat z čistě podnikatelského hlediska.“

Nemusela jsem se dívat nijak. Zíralo mi to přímo do očí. I když jsem si byla vědoma, že obrovsky riskuji, polkla jsem a naklonila se k němu o trochu blíže. Už bych se nikdy nemohla podívat Ivy do očí, kdybych s tím souhlasila. Nešlo by to. „Umíš si představit tu negativní publicitu, kdyby se média dozvěděla, že jsme přesunuli rodinnou svatbu dlouhodobé členky personálu, abychom se přizpůsobili oddavkám dcery lodního magnáta?“

Heston vydal opovržlivý zvuk. „No, to se nejspíš nestane, že?“

Srdce mi bušilo v uších, ale jinak to nešlo. Bylo to necitelné. Zvedla jsem jedno obočí. „Vážně?“

Heston se zděšeně zajíkl nad tím, co jsem naznačila. Chytil se odkládacího stolu vedle sebe, jako by ho mučili. Vytřeštil polekaně oči. „To zní jako vydírání!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Překvapení ve Skotsku.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.